

Fizető vendéglátás, falusi turizmus az adótörvények módosítása tükrében

Az APEH tájékoztatási területein egyre gyakrabban találkozunk a fizető vendéglátással, falusi szállásadással, falusi turizmussal kapcsolatos adózási kérdésekkel, különösen az egyes adózási módok közötti különbségekre vonatkozó megkeresésekkel.

Az egyes adó- és járuléktörvények módosításáról szóló törvényben (2008. évi LXXXI. tv.) a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban: Szja. törvény) módosításai során az átláthatóbb, egyszerűbb adóztatás kialakítására törekedtek. A törvényt módosítás eredményeként az adó megállapítására, bevallására és megfizetésére vonatkozó szabályokat már a 2008. évi adókötelezettség teljesítésénél is alkalmazni lehet.

A törvényt módosításban az egyértelmű jogalkalmazás érdekében a falusi vendéglátásból származó jövedelmek arányosítására vonatkozó rendelkezések is pontosításra kerültek.

A falusi vendéglátásból származó évi 400 ezer forint, illetőleg évi 800 ezer forint bevétellel arányos adómentes jövedelemrészt a tevékenység ösztönzése érdekében megemeli, ugyanakkor az adómentes rész meghatározásának módszerét egyszerűsíti.

Az adómentesség három korlátját szabja meg: Egyrészt, ha a bevétel kizárólag alkalmi falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenységből származik, az évi 400 ezer forint bevétellel arányos jövedelemrész adómentes, másrészt, ha a bevétel szállásadással járó vendégfogadásból származik, évi 800 ezer forint bevétellel arányos jövedelemrész adómentes, amennyiben pedig a magánszemély mindkét tevékenységet folytatja, évi 1 200 ezer forint bevétellel arányos jövedelemrész minősül adómentesnek.

Kiemelt figyelmet igényel a törvényt módosítás azon rendelkezése, miszerint a falusi vendégfogadásból származó jövedelem szabályainak módosítása keretében az ingatlan-bérbeadásból származó

jövedelem kiszámításánál a fizetővendéglátásra, falusi szállásadásra, falusi vendéglátásra nem alkalmazhatók a bérbeadás szabályai.

A továbbiakban a fizetővendéglátás és a falusi turizmus alapvető, aktuális adózási szabályait szeretnénk bemutatni.

Magánszállásadói tevékenység

A magánszálláshelyek idegenforgalmi célú hasznosításáról szóló 110/1997 (VI. 25.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet) szerint magánszállásadói tevékenység a magánszemély lakásának vagy üdülőjének, valamint a gazdálkodó szervezet lakásának, illetve azok egyéb részének és a hozzájuk tartozó helyiségeknek és területeknek idegenforgalmi célú üzletszerű hasznosítása a vendég részére.

Nem tartozik ebbe a körbe a lakásbérlet, a házbérlet, az albérlet, az ágybérlet, továbbá ha a lakás, illetve az üdülő hasznosítása ugyanannak a vendégnek a részére egyhuzamban 30 napot meghaladóan történik.

A magánszállásadói tevékenység keretében címenként legfeljebb öt szoba hasznosítható, az ágyak száma pedig tíznél több nem lehet, kemping esetében a hasznosítható területegységek száma az ötöt nem haladhatja meg.

A Rendelet alkalmazásában – mint magánszállásadás keretében - meg kell különböztetni a **fizetővendéglátást**, valamint **falusi szállásadást**.

A *falusi szállásadás* a *falusi lakóházban* folytatott szállásadói tevékenység. A falusi lakóház olyan ingatlan, amely

- a) a Rendelet 1. számú mellékletének I. része szerint kiemelt gyógyhelynek, kiemelt üdülőhelynek, gyógy- vagy üdülőhelynek nem minősülő községben,
- b) a Rendelet 1. számú mellékletének II. része szerint kiemeltnek nem minősülő településen az országos településrendezési és építési követelményekről szóló 253/1997. (XII. 20.) Korm. rendelet alapján falusias lakóterületnek minősített részekén,
- c) már kialakult tanyás térségben lévő lakóház (csalá-

di ház) a hozzá tartozó épületekkel, helyiségekkel, területtel.

Fizetővendéglátásnak minősül minden olyan szállásadói tevékenység, amely a fentiek szerint nem falusi szállásadás, azaz amelyet az előbbieken nem említett településen, illetve településrészen folytatnak.

Egy címen csak egy személy – közös háztartásban élő személyek közül az egyik – vehető nyilvántartásba és végezhet szállásadói tevékenységet.

A fizetővendéglátó és a falusi szállásadói tevékenység folytatásának feltétele, hogy a szálláshely szerint illetékes település jegyzője közhitelű hatósági nyilvántartásba vegye a tevékenységet végzőt. A jegyző a nyilvántartásba vételről igazolást ad ki.

A szállásadó köteles az e célra formanyomtatványként rendszeresített vendégekönyvet vezetni, amelyet a használatbavétel előtt a jegyző hitelesít.

Az általános forgalmi adó kötelezettségről

A fizetővendéglátás és falusi vendégfogadás körében nyújtott szolgáltatások közül azok vetnek fel kérdéseket az általános forgalmi adó szempontjából, melyek szálláshely biztosítását is magában foglalják.

Ennek oka, hogy az *általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény* (továbbiakban: Áfa tv.) 86. § (1) bekezdése *D*) pontja szerint mentes az adó alól az ingatlan (ingatlanrész) bérbeadása, haszonbérbeadása a törvényben felsorolt négy eset kivételével, melyek minden körülmények közt adókötelesek. A kivételek közül a törvény az első helyen említi a kereskedelmi szálláshely-szolgáltatás nyújtásának biztosítását szolgáló bérbeadást [Áfa tv. 86. § (2) bekezdés *a*) pontja].

Kérdéses lehet, hogy a lakását, parasztházát, üdülőjét idegenforgalmi célból alkalmi vagy idényjelleggel, és jellemzően rövid időtartamra kiadó magánszemély vagy vállalkozás e tevékenységet áfa-kötelesen vagy áfa-mentesen végezheti-e, s ennek megfelelően milyen típusú bizonylat-kiállítási kötelezettség terheli.

Az alább kifejtettektől függetlenül az adóalany az Áfa tv. 188. §-ában foglalt feltételekkel jogosult az adóévre alanyi adómentességet választani. Ezen választását nem befolyásolja, hogy a tevékenységet az Szja. tv. szerinti tételes átalányadózóként folytatja.

Az ilyen típusú ingatlan bérbeadást tehát egyfelől el kell helyezni a falusi turizmus körében nyújtott sokféle

szolgáltatás között, másfelől el kell határolni az adómentes ingatlan-bérbeadás eseteitől.

Mivel az Áfa tv. „*a kereskedelmi szálláshely-szolgáltatás*” kategóriáját nevesíti a 86. § (2) bekezdés *a*) pontjában, ezért elsőként az ezen fogalmat meghatározó jogszabályt kell vizsgálni, s ez az *üzletek működésének rendjéről, valamint az egyes üzlet nélkül folytatható kereskedelmi tevékenységek végzésének feltételeiről* szóló 133/2007. (VI. 13.) Korm. rendelet.

E rendelet a „kereskedő” által végezhető tevékenységeket sorolja fel, melyek közös jellemzője, hogy azok csak a területileg illetékes jegyző által kiadott *működési engedély* birtokában végezhetőek. E kormányrendelet 2. számú melléklete tartalmazza azokat az ún. *üzletköröket*, melyek a rendelet hatálya alá tartoznak. A melléklet 4. pontjában található az Áfa tv-ben is szereplő „kereskedelmi szálláshely-szolgáltatás” kategóriája.

A rendelet azonban a melléklet 4. pontjának első mondatában rögtön azt is rögzíti, hogy *nem tartozik a rendelet hatálya alá a turisztikai célú magánszálláshely-szolgáltatás (fizetővendéglátás és falusi szállásadás), valamint az egyéb célú szoba, lakás, apartman kiadása, továbbá az ingatlanok és lakókocsik tartós (havi vagy éves) használatra történő bérbeadása, lízingelése, vasúti hálókocsi szolgáltatás.*

A „nem tartozik a rendelet hatálya alá” kitétel arra utal, hogy ezen (a kereskedelmi szálláshely-szolgáltatáson belül is speciálisnak mondható) tevékenységeket más jogszabály szabályozza. A turisztikai célú magánszálláshely-szolgáltatás esetében ez a jogszabály *a magánszálláshelyek idegenforgalmi célú hasznosításáról* szóló 110/1997. (VI. 25.) Korm. rendelet, amelynek hatálya a lakást vagy üdülőt idegenforgalmi célból hasznosító magánszemélyre, valamint a lakását idegenforgalmi célból hasznosító gazdálkodó szervezetre (a továbbiakban együtt: szállásadó) és az így hasznosított szálláshelyet igénybe vevő vendégre terjed ki. A Rendelet hatálya alá tartozó tevékenységek közös jellemzője, hogy azok a területileg illetékes jegyző általi *nyilvántartásba vételt* követően, a jegyző által kiadott *igazolás* birtokában végezhetőek.

A Rendelet rendelkezései szerint a lakás vagy üdülő *idegenforgalmi célú*, üzletszerű hasznosításának két kategóriája a *fizetővendéglátás*, valamint a *falusi szállásadás*.

Fontos, hogy e rendelet alkalmazásában sem minősül a lakás (üdülő) idegenforgalmi célú hasznosításának a *lakásbérlet*, a *házbérlet*, az *al-bérlet* és az *ágybérlet*. Az általános célú (tartós lakhatást biztosító) ingatlan-bérbeadástól való elhatárolás érdekében a rendelet úgy rendelkezik, hogy a tevékenység csak akkor minősülhet idegenforgalmi célú szállásadói tevékenységnek, ha a lakás, illetve az üdülő hasznosítása ugyanannak a vendégnek a részére egyhuzamban a *30 napot nem haladja meg*. Ez utóbbi tevékenységek közös jellemzője, hogy ezek végzését a területileg illetékes jegyzőnél sem engedélyeztetni, sem bejelenteni nem kötelesek (természetesen az Adóhivatal felé ezen tevékenységek is bejelentendők, és adószám birtokában végezhetők).

A fizetővendéglátást, valamint a falusi szállásadást el kell különítenünk mindazon tevékenységektől, amelyek ugyan a falusi turizmus körébe tartoznak, azonban nem valósítanak meg az Áfa tv. szerinti ingatlan-bérbeadást, így adómentességük fel sem merül. Ezek a *falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenységről szóló 136/2007. (VI. 13.) Korm. rendelet* által szabályozott ún. *alkalmi falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenységek*: a külön jogszabályban meghatározott, falusi szállásadás nyújtására alkalmas településen alkalomszerűen, látogatók részére nem egyéni vállalkozó magánszemély által

a) a helyi népművészeti, néprajzi, kézműves, építészeti és kulturális értékek, örökségek bemutatása,

b) a falusi élethez, környezethez és munkakultúrához kapcsolódó hagyományok, tevékenységek bemutatása,

c) falusi vendégasztal szolgáltatása,

d) a helyi gazdálkodási módok, termelési szokások bemutatása,

e) saját előállítású népművészeti és kézműves termékek értékesítése,

f) az *aa)-ae)* pontokhoz kapcsolódó falusi rendezvények szervezése.

A rendelet kifejezetten rendelkezik arról, hogy az itt felsorolt *alkalmi falusi és agroturisztikai szolgál-*

tató tevékenység nem foglalja magában a szálláshely-szolgáltatást (amelyet tehát külön rendelet szabályoz).

A „falusi turizmus” körébe sorolt tevékenységek ezen elhatárolását tükrözi a *Szolgáltatások Jegyzéke* is, mely szerint az *Egyéb szálláshely-szolgáltatáson* (SZJ 55.23) belül elkülöníthető az ún. *Bútorozott szálláshely-szolgáltatás* (SZJ 55.23.13). Ide tartoznak: a (...) *magánlakásokban, lakrészekben, falusi házakban, tanyákon és hasonló helyeken nyújtott szálláshely-szolgáltatások*, amely magában foglalhat étkeztetést is. Nem ide tartozik: a szállodai szálláshely-szolgáltatás (SZJ 55.10.10), a bútorozott szoba hosszú időre, lakás céljára történő bérbeadása (SZJ 70.20.11).

A fizetővendéglátást és a falusi szállásadást illetően az Áfa tv. - egy már létező és külön rendeletben meghatározott fogalom alkalmazásával - a szűken értelmezett *kereskedelmi szálláshely-szolgáltatást* biztosító ingatlan-bérbeadást teszi adókötelessé. Az adóhivatal álláspontja a kereskedelmi szálláshely-szolgáltatást a *133/2007. (VI. 13.) Korm. rendeletben* foglaltaknál tágabban - a fizetővendéglátásra, valamint a falusi szállásadásra is kiterjedően - értelmezi. Ennek oka az Uniós szabályozásban keresendő, mivel a áfa-szabályozás Magyarországon is - ahogyan valamennyi Európai Uniós tagállamban - a *TANÁCS közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-i 2006/112/EK IRÁNYELVE* (továbbiakban: HÉA-Irányelv) alapján került kialakításra.

A HÉA-Irányelv az „*Egyéb tevékenységekre nyújtott adómentesség*” címet viselő 3. fejezetének 135. cikkében sorolja fel azon termékértékesítések és szolgáltatások körét, amelyeket a tagállamok a tevékenység sajátos jellegére tekintettel adómentesnek ismerhetnek el (s amely felsorolást a magyar Áfa tv. 86.§-a gyakorlatilag változatlanul vett át).

A HÉA-Irányelv felsorolásának *l)* pontja tartalmazza *ingatlanok bérbé- és haszonbérbeadását*, a 135. cikk (2) bekezdése pedig az azok alóli kivételeket. A négy kivétel között (ahogyan az Áfa tv-ben is) az első helyen szerepel: *a tagállamok jogszabályaiban meghatározott szállásadás a szállodaiiparban vagy hasonló ágazatokban, beleértve a nyári táborokat vagy a kempingeket*.

Az Áfa tv. 86.§ (2) bekezdés *a)* pontjának értelmezésekor tehát a HÉA-Irányelv eredeti szövegét is figyelembe véve megalapozott az az álláspont, hogy a fizetőven-

déglátás, és a falusi szállásadás olyan szállásadás, amely tartalmában kereskedelmi jellegűnek vagy ahhoz „hasonló ágazatban” nyújtott szolgáltatásnak minősül, s melyre a 86.§ (1) bekezdés *l)* pontja szerinti adómentesség nem terjed ki. A tartalmi elhatárolást tehát nem az idegenforgalmi célú szállásadáson belül, hanem az idegenforgalmi célú és az általános célú ingatlan-bérbeadás között kell megteremteni.

A fizetővendéglátás vagy a falusi szállásadás tehát az Áfa tv. 86.§ (2) bekezdés *a)* pontja alá tartozó adóköteles szolgáltatásnak minősül. Ennél fogva a szolgáltatás nyújtója az Áfa tv. 159.§ (1) bekezdése alapján köteles számla kibocsátásáról gondoskodni, illetve amennyiben a szolgáltatás igénybe vevője nem adóalany (illetőleg nem adóalany jogi személy) és számlát nem kér, úgy arról legalább nyugtát kell adnia.

A jövedelemadózás szabályai

Az Sza törvény alapján a magánszemély ingatlan bérbeadásából származó bevételének az egésze jövedelem, amely után az adó mértéke 25 százalék.

Ezen rendelkezés nem alkalmazható, ha a magánszemély e tevékenységét egyéni vállalkozóként végzi, valamint arra a bevételre, amely a magánszemély a magánszálláshelyek idegenforgalmi célú hasznosításáról szóló kormányrendelet alapján fizetővendéglátás, falusi szállásadás (falusi vendéglátás) tevékenységéből származik.

A magánszállásadó (nem egyéni vállalkozó) magánszemély, (ha tevékenysége megfelel a fizetővendéglátás feltételeinek), választhat, hogy az önálló tevékenységre vonatkozó szabályokat alkalmazza, vagy az ún. tételes átalányadózást választja.

Az **önálló tevékenységre vonatkozó szabályok** választása esetén a fizetővendéglátásból származó jövedelem az összevont adóalap részét képezi. A jövedelem megállapítása történhet tételes költségelszámolással, vagy az ún. 10 %-os költséghányad levonásával.

A **tételes átalányadózás** szempontjából a fizetővendéglátás fogalmába a falusi szállásadás is beletartozik, ha a tevékenység céljára csak egy lakást (üdülőt) hasznosít. Ha a fizetővendéglátó tevékenységet folytató magánszemély több lakást (üdülőt) hasznosít, akkor a személyi jövedelemadó törvény általános szabályai szerint adózik. A tételes átalányadózás a tevékenység megkezdésének évé-

re a bejelentkezéskor, illetve az előző adóévről benyújtott bevallásban választható a következő adóévre.

A tételes átalányadó mértéke szobánként 32 ezer forint. Az adó mértéke független az adóévben az e tevékenységgel összefüggésben megszerzett bevétel összegétől. A tevékenységgel kapcsolatos valamennyi bizonylatot meg kell őrizni. A tételes átalányadózás nem mentesíti a magánszemélyt a nyugta-, számlaadási kötelezettség alól.

Ha a magánszemély jogszerűen választotta a tételes átalányadózást, de a választását követően bekövetkezett bármilyen változás miatt már nem jogosult annak alkalmazására, akkor annak a negyedévnek az első napjától, amelyben a változás bekövetkezett, az önálló tevékenységekből származó jövedelemre vonatkozó szabályok szerint kell teljesítenie adókötelezettségét. Ebben az esetben az éves átalányadó arányosított összegét csak arra az időszakra kell megfizetni, amely időszakban a tételes átalányadózás feltételei fennálltak.

Ha jogszerűen nem lett volna választható a tételes átalányadózás, akkor a teljes bevételre az önálló tevékenységre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.

A falusi szállásadás adómentessége

A Sza törvény 1. számú melléklet módosított 4.12 pontja szerint /Egyéb indokkal adómentes/

4.12. a magánszemély falusi vendéglátásból származó jövedelméből

- a) az évi 400 ezer forint bevétellel arányos jövedelemrész, ha a bevétel kizárólag alkalmi falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenységből származik;
- b) az évi 800 ezer forint bevétellel arányos jövedelemrész, ha a bevétel kizárólag falusi szállásadó-vendéglátási tevékenységből származik;
- c) az évi 1 millió 200 ezer forint bevétellel arányos jövedelemrész, ha a bevétel az a)-b) pontban említett tevékenységekből vegyesen származik.

A módosított Sza törvény szerint:

55. *Falusi vendéglátás:* a magánszemély által nem egyéni vállalkozóként folytatott

- a) falusi szállásadó-vendéglátási tevékenység,
- b) alkalmi falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenység.

56. *Falusi szállásadó-vendéglátási tevékenység:* saját tulajdonban lévő falusi lakóháznak magánszemély

egyéni vagy családi üdültetésére részben vagy egészben történő, de legfeljebb tíz ágyra kiterjedő üzletszerű hasznosításával a magánszálláshelyek idegenforgalmi célú hasznosításáról szóló kormányrendelet alapján folytatott falusi szállásadó tevékenység, valamint ennek keretében folytatott étkeztetési és szabadidőprogram-szolgáltató tevékenység (beleértve a háztartás, a gazdaság működésének bemutatását is).

57. Alkalmi falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenység: a magánszálláshelyek idegenforgalmi célú hasznosításáról szóló kormányrendeletben meghatározott falusi szállásadás nyújtására alkalmas településen, alkalomszerűen, szállást nem igénylő látogatók részére

- a) a helyi népművészeti, néprajzi, kézműves, építészeti és kulturális értékek, örökségek bemutatása,
- b) a falusi élethez, környezethez és munkakultúrához kapcsolódó hagyományok, tevékenységek bemutatása,
- c) falusi vendégasztal szolgáltatása,
- d) a helyi gazdálkodási módok, termelési szokások bemutatása,
- e) saját előállítású népművészeti és kézműves termékek értékesítése,
- f) az a)-e) pontokhoz kapcsolódó falusi rendezvények szervezése

a falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenységről szóló kormányrendelet alapján.

58. Falusi vendéglátás bevétele:

- a) a falusi szállásadó-vendéglátási tevékenységből származó, a vendégkönyv adataival is alátámasztott bevétel,
- b) az alkalmi falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenységből származó bevétel.

59. Falusi vendéglátásból származó jövedelem: a falusi vendéglátás bevételeiből az önálló tevékenységre vonatkozó szabályok szerint megállapított jövedelem.”

Külön kell foglalkoznunk **az alkalmi falusi és agroturisztikai szolgáltató tevékenységgel.** Az erről szóló 136/2007 (VI.13.) Korm. rendelet szerint a szolgáltató – ideértve a falusi szállásadóként közhitelű nyilvántartásba vett természetes

személyt is – tevékenységét akkor folytathatja, ha kérelmére azon kistérség székhely településének jegyzője, amelyhez a tevékenység végzésének helye szerinti település tartozik, hatósági nyilvántartásba vette. A tevékenység végzésének helyszínéül szolgáló ingatlan használatának közokirattal vagy magánokirattal történő igazolása a nyilvántartásba vétel feltétele, kivéve, ha a jogszerű használat jogcíme az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került.

Egészségügyi hozzájárulási fizetési kötelezettség

A Sza törvény szerint a magánszállásadói tevékenységet folytató (nem egyéni vállalkozó) magánszemély, ha tevékenysége megfelel a magánszálláshelyek idegenforgalmi célú hasznosításáról szóló kormányrendelet feltételeinek, az önálló tevékenységekből származó jövedelmekre vonatkozó szabályok szerint számol el, vagy pedig az ún. tételes átalányadózást alkalmazza. A tételes átalányadó szempontjából a fizetővendéglátás fogalmába a falusi szállásadás is beletartozik.

Ha **tételes átalányadózást** választ a fizető-vendéglátó tevékenységet folytató magánszemély, akkor a fizetendő százalékos mértékű egészségügyi hozzájárulás a tételes átalányadó 20 százaléka. [Az egészségügyi hozzájárulásról szóló 1998. évi LCVI. törvény (Eho tv.) 4. § (4) bekezdés]

Ha **önálló tevékenységből** származó jövedelemként számol el a magánszemély, akkor a szolgáltatással kapcsolatos bevételeiből a költségek figyelembe vételével megállapított jövedelme után (figyelembe véve, **hogy a jövedelemszerzés nem biztosítási kötelezettséggel járó jogviszonyra tekintettel történik**) 11 % eho-fizetési kötelezettség keletkezik. [Eho tv. 3. § (1) bekezdés]

A kifizetőt terhelő százalékos mértékű egészségügyi hozzájárulást a jövedelmet szerző magánszemély köteles megfizetni, ha e jövedelem nem kifizetőtől származik. A százalékos mértékű egészségügyi hozzájárulást a kifizetőnek akkor is meg kell fizetnie, ha a jövedelem juttatása nem pénzben történik. [Eho tv. 3. § (2) bekezdés]

A kifizetőt, valamint a magánszemélyt terhelő százalékos mértékű egészségügyi hozzájárulást a kifizető havonta állapítja meg, vonja le, a jövedelem kifizetését (juttatását) követő hónap 12. napjáig fizeti

meg, és az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 31. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint vallja be az állami adóhatóságnak. Ha a 3. §-ban meghatározott jövedelem nem kifizetőtől származik, vagy az egészségügyi hozzájárulás levonására nincs lehetőség, az egészségügyi hozzájárulást a magánszemély állapítja meg, fizeti meg és vallja be a (8) bekezdés rendelkezéseinek megfelelő alkalmazásával. [Eho tv. 11. § (2) bekezdés]

Az egészségügyi hozzájárulás fizetésére kötelezett magánszemély a százalékos egészségügyi hozzájárulás előlegét negyedévente állapítja meg, és a tárgynegyedévet követő hónap 12-éig fizeti meg. A tárgyévre vonatkozóan elkészített személyi jövedelemadó bevallásban kell az előlegként megfizetett egészségügyi hozzájárulással elszámolni, az adóbevallás benyújtásának határidejéig a különbözetet megfizetni, illetőleg a bevallás megfelelő rovatában lehet a túlfizetesként mutatkozó különbözet összegéről rendelkezni. Az adóelőleg megfizetésére nem kötelezett magánszemély a százalékos egészségügyi hozzájárulást a személyi jövedelemadó bevallásában a bevallásra előírt határidőig állapítja meg, vallja be, és a bevallás benyújtásának határidejéig fizeti meg. [Eho tv. 11. § (8) bekezdés]

Abban az esetben, ha a magánszemélynek a falusi szállásadói tevékenységből adómentes jövedelme származik, egészségügyi szolgáltatási járulékot nem kell fizetnie, mivel nem keletkezik összevont adóalapba tartozó jövedelme. [Eho tv. 3. § (1) bekezdés a) pont]

Tekintettel arra, hogy a fizető-vendéglátó és falusi vendégfogadó tevékenység önmagában nem keletkeztet a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 5. §-ában meghatározott biztosítási jogviszonyt, az alábbiakra kell figyelemmel lenni:

- Amennyiben a magánszemély egyéb címen nem biztosított (pl. munkaviszony, egyéni- vagy társas vállalkozói jogviszony), illetve a Tbj. 16. §-a alapján sem jogosult az egészségügyi szolgáltatás igénybe vételére, úgy a Tbj. 39. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően havi 4350 Ft, napi 145

Ft (2009.01.01. naptól 4500 Ft/hó, 150 Ft/nap) egészségügyi szolgáltatási járulék fizetésére kötelezett.

Ezen járulékfizetéssel a magánszemély az egészségügyi szolgáltatás igénybe vételére szerez jogosultságot.

A kötelezettség keletkezését, annak megszűnését a kötelezettség keletkezésétől, annak megszűnésétől számított 15 napon belül kell bejelenteni az állami adóhatósághoz a 'T1011. számú adatbejelentő és változásbejelentő lapon.

- Az a belföldi nagykorú személy, aki nem saját jogú nyugdíjas, és

a) aki az Tbj. 5. és a 13. §-ban említett biztosítási kötelezettséggel járó jogviszonyban nem áll, illetőleg akire a 11. § szerint a biztosítás nem terjed ki,

b) akinek biztosítása szünetel, nyugellátásra jogosító szolgálati idő és nyugdíjalapot képező jövedelem szerzése céljából - magánnyugdíjpénztár tagja esetében a kötelező tagdíj mértékével csökkentett - 33,5 százalékos nyugdíjbiztosítási és nyugdíjjárulék fizetésének vállalása mellett megállapodást köthet. A megállapodás megszűnik a tagdíjfizetésre kötött megállapodás megszűnésével. [Tbj. 34. § (1) bekezdés]

A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 8. § (1) bekezdése értelmében a nyugellátásra jogosító szolgálati idő és nyugdíjalapot képező jövedelem szerzésére irányuló megállapodás megkötésére a megállapodást kötő személy - kedvezményezett javára kötött megállapodás esetén a kedvezményezett - lakóhelye szerint illetékes Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság, a Magyar Köztársaság területén lakóhellyel nem rendelkező, külföldön élő személy esetében a Közép-magyarországi Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság illetékes.

VADÁSZ GYULÁNÉ